

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)307-1166

KIÉ A DOHÁNY?

**A FIDESZ A TRAFIKOSOKBÓL,
AZ MSZP A DOHÁNYMULTIKBÓL AKAR MEGGAZDAGODNI.
KORRUPCIÓ, LOPÁS, KAPITALIZMUS.**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPE ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

MIKOR VOLT FIATALABB KOCSINK?

Most figyelj jól, mert ez már 800 ezer forintos kérdés! Mikor volt fiatalabb kocsid, a régi rendszerben vagy most, az újban? Ne vágd rá rögtön, hogy most, inkább kérdezd meg a közönséget! Vagy hívjál fel engem! Ez a legbiztosabb. Nos, a helyes válasz: a szocializmusban sokkal fiatalabb kocsikkal jártunk, mint most. Akkoriban a gépkocsipark átlagéletkora 8 év volt. Nem én találtam ki, ez a tény.

Aszocializmusban, az 1980-as években Zsigulim volt, vagy ahogyan hivatalosan hívták, Lada. Kipróbáltam az 1200-ast is, a vége felé, mármint a szocializmus vége felé, az 1500-ast is. Jó kocsik voltak. Igaz, új kocsira akkoriban állami kiutalás kellett, de előbb vagy utóbb, de mindenki szerzett kocsit. Akármit is mondanak manapság a médiában, a '80-as években már nem volt autóhiány. 1970 és 1980 között csaknem megnégyszereződött a személygépkocsik száma, s ezzel megközelítette az egymilliót. Mire jött a rendszerváltás, már 2 és fél millió autó járta az országot, durván egyharmadával kevesebb, mint most. A kevesebb is elég volt, s nem fogod kitalálni, hogy miért. Jó volt a tömegközlekedés! És olcsó is.

Nem tudom, hogy emlékszel-e rá, de akkoriban minden kocsit új, de legalább is viszonylag új volt. Akkor nem lehetett Németországból 10-15 éves kocsikat behozni. A német szemét-import a tőkés rendszerváltás terméke. Az ember azt hinné, hogy a tőkés rendszer 25 éve alatt

minden jobbra fordult. Egy fenét! Nézz körül az utakon! Öregebbnél öregebb kocsikat látsz. Új kocsit egyre kevesebb ember vesz. 1997-ben átlagban 12 éves kocsikon jártunk. Aztán letornáztuk magunkat 11 évre, és most már 12 és fél év az átlag. Ilyen előregedett gépkocsiparkkal soha nem rendelkezett Magyarország. Szóval, mikor volt fiatalabb kocsink?

TRAFIKÜGYBEN TE HÚZOD A RÖVIDEBBET!

Mostanság a média mással se foglalkozik, csak a trafiküggyel. A Fideszes média védi a nemzeti trafikok nemes eszméjét, és rendkívül elégedett önmagával, mondván, hogy ilyen nemzetmentő ötlet csak ilyen kivételes férfiaknak juthat eszébe. A szocliberális oldal pedig a maga gyilkos modorában leszedi a dohányügyről a keresztvizet. Te pedig átkozod azt a pillanatot, amikor rászoktál a dohányzásra. A végén ugyanis Te húzod a rövidebbet. Ha a kormány nagyobb profitot garantál a nemzeti vizsgán átesett nemzeti eladóknak, és a nemzeti kormány sem akar lemondani a nemzeti adóbevételekről, akkor, szerinted, ki fogja megfizetni a különbözetet? A cigarettát gyártó multi biztos nem, mert így vagy úgy az ő cigarettáját fogják árulni, és nem szokása lemondani a profitról. Szóval, maradsz Te!

KAPITALIZMUS = LOPÁS

Apropó, trafikügy! A kapitalizmusra van egy másik szó is. Lopás! Nehogy

azt hidd, hogy a tőkés jó húsz éve az égből pottyantak kis hazánkba! Nem mondom, volt egy-kettő, aki valahol Amerikában az emigránsok keserű kenyerét ette, összeszedett párszáz millió dollárt, és itthon fektette be. Volt, de nem ez volt a jellemző. De tőkés sokan akartak lenni, gyorsan meggazdagodni. A megoldás ott volt a szemük előtt: az állami ipar vagyona és a termelőszövetkezetek földje. Vitték is, mint a cukrot. Na, persze senki sem beszélt lopásról, meg hasonló csúnya dolgokról, de hidd el nekem: a magánosítás, a privatizáció a lopás rokonértelmű szavai.

Miután a gyáripart és a földeket széthordták, más után kellett nézni. Így került sor az egészségügyre. Az egész nem lehetett ellopni, mert akkor kitört volna a forradalom, lévén, hogy a nép se egészen hülye. Ezért apránként lopták szét. Hornék magánosították a fogorvosi rendszert. Ami államban maradt, azt jobb, ha elfeledted. Látod a sok fogatlan embert országszerte? Aztán fizetősbe vitték a művese-állomásokat, a laboratóriumi vizsgálatokat, a CT-vizsgálatokat. Mindenből van persze állami is, de oda legjobban, ha a mamád már születéskor előjegyez, mert egyébként sose várod ki a sort.

Szépen fejlődő országunk most eljutott oda, hogy szabad préda már nincs, vagy egyelőre nem éri meg ellopni őket. Akkor lopjuk egymásét! Nézzük meg, hogy eddig ki árulta a cigarettát, és vegyük el tőlük! A mozgássérült öreg trafikos, akitől reggelente megveszed a cigit, csak szenvedő alany, de nem ő a főszereplő. Még akkor sem, ha a szocliberális média most őket sajnálatja. A főszereplők azok, akik eddig a kicsik mögött álltak, és a nagy hasznot lehúzták a cigibizniszről. Miért keményedik mostanság a parlamenti pártok harca? Nos, azért, mert eddig tőlünk raboltak, a néptől, de most már egymásét veszik el. Miért van ez így? Azért, mert kapitalizmus van, és a kapitalizmus erről szól.

HÉT BŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Első fokon öt év börtönre ítelt egy jósnőt a Békéscsabai Járásbíróság; A. Szilvia egy ügyfelétől összesen 28 millió forintot csalt ki rontáslevételért.

Munkáspárt: A sértett egy hirdetési újságban olvasta a vádlott hirdetését, miszerint jóslást és rontáslevételt vállal. A vádlott azt mondta a sértettnek, hogy családján rontás van, és ezt úgy tudja levenni, ha a pénzét három hétre elviszi egy szent helyre. A sértett kétmillió forint készpénzt vett fel a bankból, és az összeget átadta a jósnőnek. Néhány nap múlva a vádlott felhívta a sértettet, további kétmillió forintot kért tőle, és még aznap meg is kapta. S ez így folytatódott, egészen 28 millióig. Sírjunk, vagy röhögjünk? Vagy inkább belegondolunk abba, hogy az ország egy része még mindig elhiszi az MSZP baloldaliságát éppúgy, mint a Fidesz önzetlen hazafiasságát. Nem beszélve a barna mocsok pártjáról, a képviselői zsebbe gyűlölködő Jobbikról.

2. 2014-ben egész évre megszűnne a pártok állami támogatása, csak a kampányra kapnának pénzt. Ezzel körülbelül 2-2,5 milliárdot spórolna a költségvetés.

Munkáspárt: Évek óta mondjuk, a pártok ne kapjanak egy fillér állami pénzt se. A demokrácia nem pártemberek fizetésén múlik. Ennek ellenére mondják, hogy ha az állam ad pénzt, akkor nem lesz mutyi, meg csúszópénz, és tán nem is lopnak többet kormány-közelben... Most ezen nevethetnek egy sóhajtásnyit. A Fidesz mostani döntése jó lenne, ha lezárna minden létező kis és hihetetlenül nagy kaput. Ez azonban nem történt meg. Csak egy példa: Önök szerint mennyit kell bedobni a „közösbe” egy trafikra pályázónak, és mennyi folyik be a trafiktörvényt ellenző ellenzékhez a dohány-multiktól? Hétszámjegyű szám alatt ne kezdjenek el tippelni, s higgyék el, nem egyessel kezdődik az összeg sem.

3. A világ legmagasabb Amitábha Buddha (másnéven a nyugati paradicsomon uralkodó Buddha) szobrát állították fel a Lusan-hegy közelében, a kelet-kínai Csianghszi tartománybeli Csiucsiangban.

Munkáspárt: Nem először és nem utoljára írjuk le, hogy a kommunistáknak nem a hittel, hanem az emberek kizsákmányolásához ideológiát adó egyházi szervezettel volt és van bajuk. Kína ebben is bölcs, ráadásul tiszteli történelmét, hagyományait. Nem szégyen tanulni.

4. Iskolarendőrséget állítanak fel „bizonyos kiemelt iskolákban”, amiket bűnmegelőzési szempontból fontosnak tartanak. Az iskolarendőrök a tantestület tagjaiként fognak részt venni a bűnmegelőzésben.

Munkáspárt: Nem jó ez a hír. Nem csak azért, mert a részletekről hallgatnak. Még csak nem is az a gond, hogy a rendőrnek

nem az iskolában van a helye. Most valamit ellenőrizhetetlen hatalmi szóval akarnak megoldani, amit ésszel kellene. A „bizonyos kiemelt iskola” cigánytöbbségű település iskoláját jelenti. A cigány embernek munkát kell biztosítani, adni, és ha kell, számonkérni, a rendőrnek meg legfeljebb az a dolga, hogy a gyereket elkísérje az iskolába, megvédje akár családjá rossz beidegződései ellen is. Az okot, és nem az okozatot kell kezelni.

5. Nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű ügyvé nyilvánította a kormány a budapesti V. kerületi Olimpia Park és a környező utcák teljeskörű felújításának építési beruházásaival összefüggő közigazgatási hatósági ügyeket. Egyben úgy döntött, hogy a beruházáshoz nem kell közbeszerzés.

Munkáspárt: Ha a nemzetgazdasági szempontok alatt elkezdjük érteni a Fidesz-közeli vállalkozók szempontjait, értjük az egész hírt is.

6. A magyar honvédség összlétszáma legfeljebb 29 700 lehet, emellett nyolcezer önkéntes tartalékos lehet az állományban, derül ki a Magyar Közlöny legfrissebb számában megjelent országgyűlési határozatból.

Munkáspárt: A tornából felmentett önkéntes Hende-huszárokat most hagyjuk. A kérdésünk inkább az, hogy ennek a hihetetlenül precízen kiszámolt hadállománynak a negyede miért hivatalnok, és miképp fér bele majd 6000 tisz? Kérdés továbbá az is, hogy a honvédség úgynevezett „reagáló képességeit” miért a NATO béke-misszionnak nevezett megszállásaira, s nem a haza védelmére alakították ki. 1848-ban a honvéd szónak becsületet teremtettek, ma a zsoldos is egyre finomabb jelzőnek tűnik. Félreértés ne essék, aki a haza védelmében egyenruhát hűz, minden tiszteletet megérdemel, aki viszont a honvédet euroatlanti bérvágóhídra küldi, az rongy ember. Apropó: a hadsereg ügyében teljes a parlamenti konszenzus...

7. A nemzetbiztonsági átvilágításkor az ellenőrzés alá esőknek a kockázati tényezők között egyebek mellett arról kell számot adniuk, hogy álltak-e kapcsolatban a demokratikus jogállam alapelveit tagadó (fasiszta, nyilas, kommunista, anarchista vagy más szélsőséges) mozgalommal. E kérdéseket a házaspár, illetve élettársakra vonatkozóan is meg kell válaszolni.

Munkáspárt: Az okos jogszabály vonatkozik a kormányfőtől a kerületi rendőrkapitányig szinte bármely állami sarzsira. Kommunista arra jelenleg elvétve jár, a parlamenti urak viszont biztosra akarják venni, hogy így is maradjon. Választhat a nép bármit, a tőke uralmát meg kell őrizni. A Jobbik meg természetesen se nem fasiszta, se nem nyilas. Elhajlók persze a polgári demokrácia nemes eszményeihez képest, de amíg a közös ügyet, a pénzuralmat szolgálják, miért érdekeljen ez Fideszt vagy MSZP-t?

TÖRTÉNELMI NAP GYOMAENDRÓDÓN

EMLÉKTÁBLA
A DOLGOZÓ EMBEREKNEK

2013. május 16. Sokáig emlékezetes nap marad ez a mintegy 14 ezres lakosú Békés megyei város, Gyomaendrőd életében.

Ma azért jöttünk össze, hogy Gyomaendrőd önkormányzatának falán emléktáblát leplezzünk le a vidék cselédjeinek, dolgozó embereinek emlékére – mondta Dávid István, a Munkáspárt városi elnöke. Köszönetet mondott a Munkáspárt Elnökségének, a Munkáspárt testvér-alapszervezeteinek a szolidaritásukért és támogatásukért. S, valóban sokan jöttek el Békés, Csongrád, Jász-Nagykun-Szolnok megye és Budapest párttagjai közül. Szólt arról, hogy sokan anyagilag is támogatták az emléktábla létrehozását.

A MAGYAR SZOCIALIZMUS ÉLETET ADOTT

A szocializmus munkát és megélhetést, létbiztonságot adott a magyar embereknek. Azoknak a millióknak, akik sorsa korábban a nélkülözés, az éhezés és bizonytalanság volt. A rendszerváltás óta milliók kerülnek az utcára, nemzedékek nőttek és nőnek fel úgy, hogy munka nélkül kezdik felnőtt életüket. A modern kapitalizmus nem tud értelmes munkát adni az embereknek.

A szocializmus korszerű magyar gazdaságot teremtett. Az ipari termelés tízszeresére, a nemzeti jövedelem hétszeresére nőtt. A háztáji gazdaság és a termelészövetkezet összekapcsolása a magyar mezőgazdaságban kiemelte a nyomorból és elmaradottságból a magyar falut, és irigylésre méltó élelmiszerellátást biztosított az egész országnak.

A szocializmus megvalósította a nyolc óra munka, nyolc óra pihenés, nyolc óra szórakozás régi munkásmozgalmi követelését. Ma az EU-ban az átlagos hivatalos heti munkaidő 48 óra, de kiszolgáltatottságuk miatt sokan kénytelenek több állást vállalni. Magyarországon sokan dolgoznak napi 12-16 órát, beleértve a szombatot és a vasárnapot is, egyszerűen azért, mert nincs más választásuk, féltik a munkahelyüket.

A szocializmus biztosította a tanulást, a kulturális felemelkedés lehetőségét mindenki számára. A szegény ember gyereke tanulhatott, a tehetség számított, nem a vagyon. Ma a tanulásban is egyre inkább az dönt, hogy kinek mennyi pénze van. A tudás újra a gazdagok kiváltságává válik.

A szocializmus mindenki számára hozzáférhető egészségügyet teremtett. Nem volt olyan ember, akit azért ne kezeltek volna időben, mert nem volt pénze. Ma az egészségügy egyre több területét privatizálják, egyre többet kell fizetni, ha nem akar a beteg hónapokat, sőt éveket várni a kezelésre. Eközben az alapjogon járó ellátások színvonala egyre csökken.

A szocializmus először a történelemben nyugdíjat adott a társadalom legszélesebb rétegeinek, beleértve a parasztságot is. 55 éves kortól mehettek nyugdíjba a nők, 60 éves kortól a férfiak. Az állam biztosan garantálta a nyugdíjikat. Ma a nyugdíjkorhatár 65 év, és bizonytalan, hogy a következő nemzedékek valóban kapnak-e nyugdíjat.

TÖRTÉNELMI NAP

Történelmi nap, történelmi esemény részesei vagyunk ma – kezdte ünnepi beszédét Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke. Az elmúlt két és fél évtizedben emeltek szobrot Árpádnak, Tisza Istvánnak, Horthy Miklósnak, Ronald Reagannek. Kaptak emléktáblát nagyiparosok, a múlt államférfi. De soha nem emeltek szobrot, nem avattak emléktáblát a cselédnek, summásoknak, a mezőgazdasági proletároknak, a dolgozó embereknek. A rendszerváltás óta először kerül sor arra, hogy emléktáblát avatunk a vidék, a magyar falu szegényeinek.

Köszönetünk és elismerésünk mindenekelőtt Dávid Istváné, a Munkáspárt helyi elnökéé. Ő kezdeményezte a város önkormányzatánál az emléktáblát, ő győzködte a környék vállalkozóit, lakosait. Ő harcolt azért, hogy a vidék egykor sokat szenvedett dolgozói méltó elismerést kapjanak – húzta alá a párt elnöke.

ÚJJÁSZÜLETŐ CSELÉDSORS

Ma az egykori magyar falu cselédnépére emlékezünk – mondta az elnök. A sokat emlegetett Horthy-rendszerben

mintegy 600 ezer cseléd dolgozott a mezőgazdaságban. A napszámosok száma pedig majd másfélmillióra rúgott. A társadalom több mint a fele, 4-4,5 millió ember tartozott az alsó osztályokhoz. Endrőd lakóinak 75 százaléka kubikos és napszámos volt. Emlékezünk azokra, akik a szolgasors, a nyomor elől elmenekültek a városból, az országból. A 20. század első évtizedeiben Békés megyében Endrődről vándoroltak ki a legtöbben Amerikába. De sokan elmentek kubikosnak, summásnak az ország legkülönbözőbb részeibe.

Emlékezünk a mai napon az 1935-ös csendőrsortűz áldozataira. 1935. március 20. délután 5 órakor csendőrsortűz oszlatta szét Endrődön a békésen várakozó tömeget.

A Munkáspárt elnöke szolt arról, hogy 1945 megváltoztatta a cselédség életét. Országszerte 109 875 cseléd és 260 088 mezőgazdasági munkás jutott átlagosan 8,4, illetve 4,9 holdas földbirtokhoz. A parasztember előtt új távlatok nyíltak. A szocializmus esztendeiben a magyar parasztság munkájával világszínvonalra emelkedett a magyar mezőgazdaság. Ma emlékezünk a magyar parasztoakra, agrárértelmiségiekre, akik csodát teremtettek Magyarországon. Sokan közülük a cselédsorból emelkedtek ki, és váltak termelősövetkezetek, állami gazdaságok megbecsült vezetőivé.

A mai napon emlékeznünk kell azokra is, akik áldozataivá váltak a tőkés rendszerváltásnak. A rendszerváltás másfélmillió munkahelyet semmisített meg, köztük többszáz ezret a mezőgazdaságban. A magyar mezőgazdaságot és élelmiszeripart feláldozták az EU-csatlakozás oltárán. Ma importból élünk, külföldi bevásárlóközpontokban vásárolunk, pedig mi is meg tudnánk a kenyerünket termelni. Sokan kerültek ismét kiszolgáltatott cselédsorba.

***

A nap folyamán Thürmer Gyula udvariassági látogatást tett Várfi Andrásnál, a város polgármesterénél, és köszönetet mondott a város önkormányzatának azért a döntésükért, amellyel engedélyezték az emléktábla elhelyezését. A találkozón jelen volt Fogarasi Zsuzsanna, a párt alelnöke, Kovács István, az Elnökség tagja és Dávid István városi elnök. ■

MIT AKAR A MUNKÁSPÁRT?

Meggyőződésünk, hogy a mi közösségi társadalmunkban egyetlen ember sem zsákmányolhatja ki a másikat, mint ma a tőkés rendszerben. A gazdaság többsége, mindenekelőtt a meghatározó ágazatok, a közösség kezében lesznek. A korábbi tapasztalatainkból okulva, olyan formákat keresünk, amelyben az emberek magukénak érzik

a tulajdont, és érdekeltek lesznek a hatékony működtetésében. A közösségi tulajdonnak várhatóan több formája lesz: állami tulajdon, szövetkezeti tulajdon, a munkahelyi kollektívák csoport-tulajdona vagy más. Ezt nem ideológiai kérdésként kezeljük. A közösségi tulajdon működtetésére azt a tulajdonformát kívánjuk alkalmazni, amely a leghatékonyabbnak bizonyul.

Meggyőződésünk szerint a föld, amely különleges tulajdon, össznépi közösségi tulajdonban kell, hogy legyen. Senki se élhessen vissza olyannal, amiből csak korlátozott mennyiség áll rendelkezésre. A föld tartós használati jogát a helyi kollektívák kezébe kívánjuk tenni.

Ez változás mind a mai tőkés rendszer, mind a korábbi szocialista társadalom felfogásához képest. Úgy véljük, hogy a gazdaságban működhet magántulajdon, de csak korlátozottan. A magántulajdont nem érdemes és nem szabad felszámolni minden területen, ahogyan az 1950-es években tették. Mai tudásunk szerint a társadalom egészét szolgáló területeken, így a hadiiparban, a közlekedésben, az energetikában, sőt az oktatásban és az egészségügyben az a helyes, ha a tulajdon a közösség kezében van. A közösségi társadalom a nem közösségi tulajdonformák működését az össznépi érdekek mentén engedi érvényesülni.

A technika vívmányaira támaszkodva mindenre kiterjedő tervgazdálkodást akarunk. Ez a feltétele annak, hogy a közösségi társadalom gazdasága ne fölösleges áruk tömegét gyártsa, hanem tagjainak igényeit egyre magasabb szinten elégítse ki. A gazdaságban így megszüntetjük azt az anarchiát, amelyet a tőkés piac teremtett. A korábbi szocializmus tervgazdálkodása nem azért követett el hibákat, mert elvileg volt rossz, hanem azért, mert még nem léteztek a mindenre kiterjedő tervezéshez szükséges számítástechnikai feltételek. A számítástechnika óriási fejlődése mára már megteremtette ezeket a feltételeket.

Helyreállítjuk Magyarország nemzetgazdasági függetlenségét. Azt a függetlenséget, melyet a mai kapitalizmus feláldozott a tőke oltárán. Nem zárkózunk el a világtól, mint ahogyan korábbi rendszerünkben részben szükségszerűen, részben oktalanságból történt, de a külföldi gazdaság sem játszhat meghatározó szerepet a magyar gazdaságban, mint ma.

Szociális téren elérjük, hogy mindenki dolgozhasson, sőt mindenkinek dolgoznia kelljen. A mai kapitalizmusban a teljes foglalkoztatottság csak jelszó, a jövő közösségi társadalmában megvalósított valóság lesz. A munka ésszerű szervezésével, a kor magasabb szintjén nem térünk vissza a korábbi rendszerünk „kapun belüli munkanélküliségéhez”.

A munkanapot és a munkaidőt csökkentjük, hogy a dolgozóknak több idejük jusson a családra, önmaguk művelésére, egészségük megőrzésére. Magasabb szinten adjuk vissza mindazt, amit a mai tőkés társadalom elvett a dolgozóktól.

A közösségi társadalom az esélyegyenlőség társadalmá lesz. Mindenki számára megteremti az esélyt önmaga kiteljesítésére, függetlenül nemétől, korától, nemzetiségétől, vallási vagy faji hovatartozásától.

„ÁLDOZAT VAGYOK-E? MÉ

1985. Az írógép hatalmasnak tűnt, a mutatóujjammal igyekeztem leütöni rajta a betűket, és nagyon tetszett, ahogy egy-egy betű kiemelkedett, és odacsapódott a szalaghoz. Senkit nem zavart, hogy apuhoz néha bementem. A kis kávéscsészékre emlékszem a legjobban. Minden íróasztalon volt egy, a sarokban, a kis mosdóban mosták el őket. Apu nővére is ott dolgozott, a földszinten. Edit már fiatalon hófehér, ősz hajával, szabályos arcával, búgó alt hangjával és szókimondásával különös, népszerű jelenség volt. Szívesen jártam be az irodába, egyszer apu azt mondta: Ha felnőtt leszel, te is itt fogsz dolgozni! A rokonság gyakran összejárt, a hosszú asztal körül ültünk és sokat nevtünk.

1989. Egy szórólap a postaládában: „szabad választások, többpártrendszer...” Apu gondterhelt arca, és keserű szavai: „Ezek a pénzüket akarják. Meg akarják ölni a szocializmust.”

1992. A bányák bezárásának éve az országban. Sokáig nem értettem, mások hogyan vészelték át sokkal könnyebben, mint mi. Talán úgy, hogy nem voltak szívbetegek, mint a szüleim, és amíg lehetett, fusztak. Voltak tartalékaik. Amikor bezárták a munkahelyeket, akkor meg elmentek nehéz munkát végezni kevesebb pénzért. De nekünk nem volt semmiféle tartalékunk és semmi lehetőségünk. A szüleim hosszas küzdelem után

rokkantosítva lettek. Apu világeletemben szívbeteg volt, 21 évesen max. fél évet jósolt neki egymás után több főorvos...

Utána pontosan annyi lett a jövedelmük, mint az átkozott panellakás rezsije. Húszezer forint. A lecsúszás igazán könnyen megy. Halmozódó rezsiadósság, lenézés és gyűlölet mindenki részéről, akinek több volt... Egyedül Edit és a nagyai segítettek, ezért nem haltunk éhen. A szomszédaink leprásként kezelték minket, a

rokonság szintűgy. Egyéb okokból amúgy sem voltam soha a beilleszkedés bajnoka az iskolában, de úgy pláne lehetetlen bárkivel is barátkozni, ha az ember még egy fagyit se engedhet meg magának soha. „Valahova menni” - az pénzbe kerül. Az osztályban rajtam kívül mindenkinek volt mit ennie otthon és kaptak karácsonyi ajándékokat. 1991-ben még a három legjobb futó között voltam tornaórán, 1992-ben már nem bírtam lefutni a távot. Napi egy üres zsemle, otthon két szelet bundáskenyér és olcsó, rossz, kevés főtt étel volt az adag. Utóbbi nem mindig. Órák hosszat csak néztük a képűságot, emlékszem a megnyugtató zenére, és ahogy apu táncol rá a konyhában, és azt mondja: „Majd jobb lesz egyszer. Semmi sem tragédia...” Anyu arca szinte mindig keserű volt, az öcsém beteges mivolta pedig csak rontott a helyzeten. Tudtam, hogy a szüleim okosak, és úgy láttam, hogy ez nem ér semmit, hogy attól még éhen lehet döglöni. Ezért lehetett az, hogy nem tudtam összefüggést találni a tanulás és az élet között... Éppcsak közepes tanuló voltam. Ma már nagyon bánom,

hogy nem tanultam meg tanulni, de otthon semmit nem vártak el, az iskolában meg túl sokat... Dilettáns, rosszindulatú „tanárok” vették el azt a kevés kedvemet is a tanulástól.

1993-2000. Hét szűk esztendő. A legrosszabb 1996-volt. 17 éves voltam, és vagy 40 kiló vasággal együtt. Sokszor csak feküdtem egész nap, hogy ne pazaroljam el azt az energiát, amit a két szelet bundáskenyérből nyerhettem. Ingyenebédet kaptak a szüleim, két adagot. Négyen voltunk rá. Ez heti kétszer volt ehető (a főzelékek romlottak voltak!), tehát heti kétszer fél adag rendes ételt ettünk. Egyszer volt olyan három hetünk, amikor csak ez a fél adag volt, azon kívül semmi, kenyér sem. Akkor megismertem a Sötét Oldalamat. Úgy éreztem, széttépek és megeszek valakit, akin még egyszer meglátom, hogy lenéz... Persze, nem tettem meg, de érteni vélem azokat, akik átlépi a határt. Viszont, érdekesmód, akkorra már volt bennem egy erős hit, hogy én ebből kimászok. Apu is mindig ezt sugallta, az ő optimizmusa elképesztő volt. 1999-ben levelezőn le tudtam érettségizni, és egy számítógépkezelő tanfolyamra is jártam, a Munkaügyi Központ által támogatva. Még segélyt is folyósítottak abban a 8 hónapban, amíg tartott a tanfolyam. Alapvető élelmiszerekre költöttem

minden hónapban. Azokra a bevásárlásokra anyuval szívesen emlékszem vissza. A tanfolyamon volt egyszer egy körkérdés, hogy kinek mit jelent a szeretet. Akkor már három napja nem ettem, és így feleltem: „Semmit.” A Maslow-hierarchia működött: amíg az alapvető szükségletek nincsenek kielégítve, addig érzelmeskedésre nincs energia... Az már egy felsőbb szükséglet.

2000. Egy szórólap az asztal sarkán: „Operátorokat keresünk

Székesfehérvári üzemünkbe.”

Azóta is dolgozom, már 10 éve Budapesten élek. Munkába állásom után pár hónappal a szüleim elveszítették a lakásukat, de a lepukkant panel értéke nem volt annyi, mint az adósság, ezért a nagyai segítségével albérletben élő rokkantnyugdíjas apámtól még levontak évekig havonta valamennyit... NO COMMENT! Havi 10 ezer forintot küldtem haza, és évente kétszer, a nyári és a téli leállás idején eltöltöttem pár napot otthon. (Az otthon az, ahol szeretik az embert.) Szép emlékek azok a napok. Nagyon szegényesen éltek a szüleim, és az öcsém, de már minden napra jutott kaja, a nagyai újra és újra felépült az agyvérzéseiből, mert tudta, hogy a nyugdíja nélkül éhen halnak... 1996-ban különösen sokat nosztalgizáltunk apuval, és rájöttem, hogy a szép emlékekhez tudok érzéseket kötni, a rosszhoz nem. Nem érzek semmit, nincs bennem gyűlölet. De a szalonnasütéseket, az ultipartikat, az ország-városozást, a közös tévézéseket, a hajnalba nyúló beszélgetéseket sosem feledem. Abban a tányérban adott nekem sült hagymát, amiből

„EGYSZER VOLT OLYAN HÁROM HETÜNK, AMIKOR CSAK EZ A FÉL ADAG VOLT, AZON KÍVÜL SEMMI, KENYÉR SEM. AKKOR MEGISMERTEM A SÖTÉT OLDALAMAT. ÚGY ÉREZTEM, SZÉTTÉPEK ÉS MEGESZEK VALAKIT, AKIN MÉG EGYSZER MEGLÁTOM, HOGY LENÉZ... PERSZE, NEM TETTEM MEG, DE ÉRTENI VÉLEM AZOKAT, AKIK ÁTLÉPIK A HATÁRT. VISZONT, ÉRDEKESMÓD, AKKORRA MÁR VOLT BENNEM EGY ERŐS HIT, HOGY ÉN EBBŐL KIMÁSZOK.”

G CSAK 33 ÉVES VAGYOK!”

három évesen is ettem. Ma ez a tányér a vitrinben van. A vasútállomáson még beszélgettünk, azt mondta, legalább olyan udvarias legyek a párommal, mint egy idegennel, még ha nincs is rendben minden... Aztán búcsút intett, és azzal a laza, fiatalos, ruganyos járásával elindult hazafelé. Hazaindulás előtt minden évben csináltunk fényképeket, 2006-ban is, apu mondta, hogy majd egyszer jók lesznek emlékeknek. „Ó, hol van az még!” - mondtam én.

Akkor láttam utoljára. 2007. május 1-jén infarktus-gyanús tünetek miatt ügyeletet hívtak hozzá. Az „orvos” véleménye: szimulál, bohóckodik! Csak, mert nevetett, mert mindig

mosolygott... Másnap halt meg. Halála sokkolt. Anyu és az öcsém hozzánk költöztek, amire az amúgy is rossz házasságunk ráment. (Valójában arra ment rá, hogy én erre a rohadt szemét világra nem akartam gyereket.) Anyu három évvel később halt utána. Azon a réten vannak szétszórva a hamvaik, ahol gyerekkoromban olyan sokat sétáltunk. Ez volt anyu kívánsága.

Hogy áldozat vagyok-e? Még csak 33 éves vagyok. Sosem szabad feladni. Apu halála után sokat hallgattam Zorán egyik dalát, az Édes éveket. Én is csak ezt tudom mondani:

„Menni kell csak, menni, menni...”

OROSZ LÉNÁRT BARNABÁS

VILÁGURALMI KANNIBALIZMUS

Állandóan feltesszük a kérdést, hogy miért van annyi munkanélküli, miért van annyi szegény ember Magyarországon. És szinte szánkra tolakszik a válasz: mert bezárt a Vörös Csepel, mert bezárt a Szolnoki Cukorgyár, mert... és soroljuk napestig, hogy mi minden zárt be. Nem lehet eladni a cukrot? Dehogynem! Hiszen behozatalra szorulunk. Veszteségesek voltak a gyárak? Az utolsó időben bizonyosan igen, mert azzá tették őket.

Figyeljük csak meg, hogyan működik a gépezet! Fegyverrel vagy anélkül, de a világszendőr nagyhatalom megpróbálja magáévá tenni az egész glóbuszt.

A volt szocialista országokban simán ment. Legyengítették az ipart, a mezőgazdaságot, megfertőzték az emberek tudatát, aztán gyerünk kaszálni! Szíriában például nehezebb. Ott lebombázzák a házakat és megeszik a hazafiak szívét, a szó szoros értelmében: a 21. században Világuralmi Kannibalizmus! Aztán a legyengített országgal játszanak, mint macska a gombolyaggal. (Lásd Irak, Afganisztán, Magyarország.)

1871 után épült fel a Petőházi Cukorgyár Győr-Moson-Sopron megyében. Pedig már 26 cukorgyára volt az országnak!

A gyárat 1944-ben légitámadás érte, de ez korántsem okozott akkora kárt, mint a rendszerváltás. 1949-ben a gyárat államosították. 1967 és 1973 két fontos állomás a Petőházi Cukorgyár életében a modernizáció, hatékonyságnövelés terén.

Az 1989-es ellenforradalom után a gyárat privatizálták. Petőháza lakosságának többsége a cukorgyárból élt, a cukorgyártás magas vízigényét az Ikva-patak biztosította. A szennyvíz tározótavainak külön madárvilága volt: nádirigó, szárcsa, kis vöcsök, bütykös ásólúd, üstökösréce, gulipán, gólyatöcs, számos védett faj.

A gyár tartotta fenn az egész évben üzemelő Sport Panziót. Humánus, békés emberi világot építettek itt a szocializmus évtizedeiben, amit 1989-ben halálra ítélték, s az ítéletet 2009-ben végrehajtották. 2009-től Magyarország kétszáz ezer tonna cukor behozatalára kényszerül, elsősorban Horvátországból és Romániából. Nem lehetett eladni a cukrot? Ezt a hazugságot azért nem esszük meg! Valakik busás hasznot vágtak zsebre. Na de kik ők, akik a légitámadásnál is szörnyebbek?

FOGARASI ZSUZSANNA

PLEBEJUS ÜZENET A MEGÚJULÓ EGYHÁZNAK

A Munkáspárt nyitott párt. Az elmúlt két és fél évtizedben mindig azt hirdettük, hogy mindenkit várunk, akinek nem tetszik a tőkés rendszer, és egy emberi világról álmodik, függetlenül attól, hogy hívő vagy ateista. Öröm számunkra, hogy egyre többen keresik a közös utat velünk, olyan barátaink, akiktől a világnézeti és hitbéli kérdések elválasztanak, de a dolgozó emberekért, az országért érzett aggodalom és cselekedni akarás összeköt. Szívesen adunk ma helyet Raab József okleveles építészmérnök, hívő katolikus írásának.

(A Szabadság)

Történt pedig 2000 évvel ezelőtt valahol Galilea és Judea határában, hogy Jézus szokása szerint elvegyült a városka utcai tömegei között.

„Amikor kilépett az utcára, odafutott hozzá valaki és térdre borulva megkérdezte tőle: „Jó Mester, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet?” Ismered a parancsokat: ne ölj, ne paráználkodjál, ne lopj, hamisan ne tanúskodjál, ne csalj, atyádat és anyádat tiszteld”. Erre ő kijelentette: „Mester, ezt mind megtartottam gyermekkorom óta.” Jézus rátekintett, megszerette őt és így szólt hozzá: „Valami még hiányzik neked: „Menj, add el, amid van, és árát oszd szét a szegények közt, így kincsed lesz a mennyben. Aztán jöjj, vedd föl keresztet és kövess engem”. E szavak hallatára az ifjú elszomorodott és leverten távozott, mert nagy vagyona volt. Jézus erre körülnézett, majd ezekkel a szavakkal fordult tanítványaihoz: „Milyen nehezen jut be a gazdag Isten országába... Bizony nehéz a vagyonban bízónak bejutni Isten országába. Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak az Isten országába jutni.” (Márk 10/17-26).

Már csak ezért is különös volt, hogy a 25 évvel ezelőtti rendszerváltás piacliberális eufóriájában sem a kompromisszumos szociális piacgazdaság, sem a plebejus kereszténység pártjai – pl. a bajor CSU mintájára - nem jöhettek létre. Ennek hiányát sem a Néppártok, sem a patricius beállítottságú polgári KDNP nem pótolhatja. Maradt tehát a Tőke szocialista és liberális támogatottságú „demokráciája”, azaz uralma. Ami alapvetően ellent Jézus eredeti plebejus tanításának és későbbi életszentségének. Nem csoda tehát, hogy az újjáéledő keresztény egyházak győztes eufóriájában is fakul a hit, terjed az ezotéria és a látványos, felszínes formalitás. Az egykor kínszenvedésen és véráldozaton szerzett megváltottság már-már garantált hitbizományá lett a „választott nép” számára is. Miközben körülöttünk és bennünk újra bibliai időköt élünk. Ahol ismét igaz a 8 boldogság tanítása: „Boldogok a szomorkodók, mert ők vigasztalást nyernek.” (Máté 5/1-10). Mert kiknek segített Jézus, kiket tanított, gyógyított meg az utcákon? Kik voltak a tanítványai? Kik kevesen kísérhették utolsó útjára? Kiknek jelent meg feltámadása után – utoljára is a galileai halászsoknak. Kik alakították meg egyházát pünkösdkor? Igen, az „Apostolok cselekedetei” alapvetően plebejus üzenet maradt az utókor számára mindaddig, amíg Nagy Konstantin államvallásában megtört az eredeti lendület, és az Egyház is bonyolult hatalmi egyensúlyok létrehozására kényszerült.

Egy bő évvel a 2014-es sorsfordító választások előtt ideje lenne számot vetni ezekkel a tényekkel. Jobbról is – balról is. Mert a feladat mai is az eredeti: „Az aratnivaló sok, a munkás meg kevés. Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratásába” (Máté 9/37-38). Hiába, hogy eközben talán: A munka hadának a lépése dobog... Fáklyavívő kezén csörög a bilincs, izzik a tűz, de ki szítsa ma nincs”. Ki lesz ma Ézsaiás, aki bátran kiállva ezt mondja: „Íme, itt vagyok, engem küldj el!” Mert ma már, az ökológiai vészidőszak idején minden erőre szükség van.

Azokra leginkább, akik új színeket vihetnek ebbe az évtizedes mőkuserékben megfáradt magyar nagypolitikába. S a paletta természetesen nem nélkülözheti a sok vihart és csatát megélt – hűséges – Magyar Munkáspárt történelmi tapasztalatait, plebejus programját sem. Még akkor sem, ha a másik oldalról egyelőre nem készek azok fogadására. Meg talán egy plebejus keresztény szociális formáció is létrejöhet addig. Vagy tán már meg is van a KDNP kebelén belül? Vagy kívül? De ezt a liberális sajtó természetesen nem verné nagydobra, őt a polgári, patricius „hálózatok” mindig is jobban érdekelték. Most, a virulens antidemokratikus demokráciában, amikor a többség kizsákmányolása a pénzhatalmon túl az információ-tudás és az idő kizsákmányolásával tetézi a klasszikus kapitalizmus bűnlajstromát. Igen, a kapitalizmus újabb, XXI. századi arculatváltása már a végső emberi javak – a tudás és az élet- idő – kizsákmányolásánál tart – mindig 3 lépéssel az őt érő kritikák előtt. Ebben jelentős szerepet játszhat évszázadok óta egy harcias politikai élcsapat – a szabadkőművesség bizonyos titkos irányzatai – tudásmonopóliuma is. Amely a szómágia, a számmisztika és a Rorschach tesztek irracionális dimenzióiba tereli a gazdasági, társadalmi és kulturális élet reális összefüggéseit. Az így keletkező „Bábeli zűrzavarban” nem csoda, hogy még egymás szavát sem értjük. Minden plebejus politikának tudnia kell a tételt: hogy 2000 körül az egykori Konrád György-Szelényi Iván jóslat – „Az értelmiség útja az osztályhatalom felé” – vezet – megvalósult, a parlamenttől a médián keresztül a mindenhatóknak tűnő bankközpontokig.

A '90-es évek derekán a napsütötte Itáliában egy figyelemre méltó új politikai formáció született: a kereszténydemokrata és a kommunista pártok kiegyezése alapján és támogatásával koalíciós kormány alakult „Ulivo” – Olajfa – néven, a helyzet tartós konszolidálására. Sikerrel. Ma Magyarországon még messze nem tartunk itt, de 2017-re legkésőbb – ez a deáki Kiegyezés 150. évfordulója – jó okból ennek is meg kell történnie. Ne várjuk tétlenül! Közben a Kossuth rádióban, mint annyiszor, déli híreket mondanak – erről, arról, amarról. Közeleg az idő! Ti pedig addig is: „Rifondazione”, mi pedig „Oremus”. Mert ebben az elsikkasztott országban is „valóban méltó és igazságos, illő és üdvös”, hogy a többszörösen kizsákmányolt munkásságnak is legyen valódi és közvetlen, 5 százalékos parlamenti képviselője. Az újonnan megválasztott latin pápának, I. Ferencnek pedig ugyanakkor Budapestre üzenjük a jól ismert, biztató sorokat: VENCEREMOS! /VINCIT, REGNAT, IMPERAT!). Mert írva vagyon: „Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki érettem és az evangéliumért elveszíti életét, megmenti azt. Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelke azonban kárt szenved? Mit is adhatna az ember lelkéért cserébe? (Márk 8/35-38). A test és a lélek, a múlt meg a jövő, az egyén és a közösség, a föld és az ég – az egész teremtett világ – totális kizsákmányolását? ELÉG!

RAAB JÓZSEF

FÖLDESÚR TEREPIJÁRÓN

Derús kirándulásra indultunk a hétvégén. Bakony, természetvédelmi terület, erdő, mező, érintetlen táj – mi kellene még a szmogban edzett városinak? Találtunk egy csapást, nyugodtan sétálhattunk a napsütötte domboldalon. Ha belegondoltam volna, bizonyosan az erdészre tippelve, aki arra járva utat hagyott a térdig érő fű között. De nem gondoltam bele, csak morogtam magamban, amikor a hátunk mögött autó zaját hallottuk. Ki az, aki ilyen helyre böhöm terepjáróval hajtat be?! Nos, a szürke luxusjárgány véletlenül sem hasonlított az erdészetek által használt alkalmatlanságokhoz. Sebaj, félreálltunk, menjen az útjára, ha már ez a heppje.

A meglepetés ott kezdődött, amikor a hajtány nem, hogy elhaladt volna mellettünk, hanem megállt. A józannak kevésbé nevezhető, felső-középkorú „úriember” kihajolva háromnegyed mondatban adta tudtunkra, hogy „ez itt magánterület” és „mit is csinálnak maguk itt”.

Volt föld is, lábunk is, utóbbi gyökerezésnek indult. Ez a mennyiségű információ jócskán okot adott a döbbenetre. Kinyögtük, hogy bizony, mi itt sétálunk. Egy szál hátizsákkal cirkuszi produkciónak gyenge lett volna. A „gazda” még mondott valamit – érteni maximum a hangsúlyból lehetett, hogy nem hozza a vasvillát – aztán továbbbogarogott.

Mi pedig álltunk, totálisan lesújtva, nézve körbe-körbe. Mi van?! Természetvédelmi terület, messze-messze nyílt és erdős terep, semmi megművelésre szánható föld, mi az, hogy magántulajdon?!

Aztán – nem kell túl mélyre ásni a történelmi ismeretekben – rá kellett jönnünk, hogy csak mi vagyunk egy „szerencsésebb

kor” gyermekei. Csak nekünk az a természetes, hogy a fű-fa-erdő-mező mindenkié, mondhatnánk úgy is: köztulajdon. Száz évvel ezelőtt ezért a felvetésért nagyon nagyot néztek volna, s térdcsapkodós röhögés közepette adták volna a tökfilkó tudtára, hogy a birtok bizony ehhez és ehhez a tekintetes úrhoz tartozik, s fővesztéssel jár, ha akár egy akácvirágot letépsz.

Mit nem fejlődött a világ! Visszamentünk az időben, hogy újra lehessenek „modern arisztokraták”, „új földesurak”, hogy a XXI. századi cseléd kiszolgálhassa őket. Már, ha szerencséje van, és nem az éhkoppot nyeli munka, jövő, kilátások nélkül.

Ragadjuk meg az alkalmat, hogy „megköszönjük” mindezt „rendszerelváltó eleinknek”.

Ha másért nem, hát azért, hogy a közeledő választásokkor el ne feledjük, kik voltak azok, akik azt művelték ezzel az országgal, amit. Akik lehetővé tették, hogy a „mindenkié” ismét „valakié” legyen, nyomorba döntve a lakosság jelentős részét. Hát „köszönjük”, MDF, MSZP, SZDSZ, Fidesz, KDNP. De vezetőik ott voltak, vannak, így előre is, utólag is emlékezzünk meg a DK-ról, az Együtt 2014-ről, a Jobbikról, no meg az újra területet kereső Fodor- és Bokros-féle szerveződésekről.

Mind ott ültek-ülnek a Parlamentben. Miattuk nincs munkahely, nincs magyar ipar, kereskedelem, közmű, mezőgazdaság. Ők adták el mindent.

Ez a hétvége derús kirándulásnak indult. Súlyos gondolatokat hozott. Ahogyan szállásadónk lemondóan megjegyezte: „Az a csoda, hogy még nem kerítették el az erdőt”.

Az életünkkel már úgyis megtették.

CSEH KATALIN

ALTATJÁK NERUDA ÜGYÉT?

Csaknem egy hónappal Pablo Neruda, a negyven éve elhunyt chilei költő exhumálása után sem derült még fény halálának okára.

A holttest maradványain az áttételes rákbetegség jelei láthatóak. A mérgezés azonban még nem lehet kizárni. Egyelőre nem küldtek szövetmintákat külföldre, hogy tisztázzák a halál okát – mondta el Eduardo Contreras ügyész csütörtökön.

Neruda Isla Negrában lévő sírját bírósági rendelet alapján nyitották fel, hogy kiderüljön, valóban rák következtében halt-e meg a Nobel-díjas költő, vagy a Pinochet-féle puccsot követően méreginjekcióval végeztek vele baloldali kötődése miatt.

A kihantolásra több hónapi előkészületeket követően, barátok és tisztelők megemlékezése közepette került sor április elején, a költő csontjait azonnal az ország fővárosába, Santiago de Chilébe szállították. Több mint tíz chilei és külföldi szakértő vizsgálta meg őket.

Pablo Neruda 1973-ban, a Salvador

Allende vezette szociáldemokrata kormány ellen elkövetett katonai államcsíny után szűk két héttel halt meg. A költő 1992 óta harmadik felesége, az 1985-ben elhunyt Matilde Urrutia mellett nyugodott múzeummá alakított háza kertjében Isla Negrában, a chilei fővárostól 120 kilométerre. Matilde Urrutia egyébiránt kizártnak tartotta, hogy férje gyilkosság áldozata lett.

Neruda halála körülményeinek kivizsgálására a chilei Kommunista Párt (PC) vezetője nyújtott be keresetet több mint másfél éve. A párt – amelyhez Neruda erős szálakkal kötődött – a költő egykori sofőrjére és titkárára, Manuel Arayára hivatkozva azt állítja, hogy az író megmérgezték, és nem a rákba halt bele. A PC és az őket képviselő jogász nemcsak Neruda titkárának, hanem Mexikó korábbi chilei nagykövetének, Gonzalo Martínez Corbalának a

szavaira is támaszkodott. A diplomata – aki találkozott az íróval egy nappal annak halála előtt – fenntartotta, hogy Neruda „nyugodtan tudott beszélgetni”, minden gond nélkül sétálgatott kórházi szobájában, miközben arra készült, hogy Mexikóba megy, és ott talál biztonságra.

A költő ügyét végül 2011 nyarán vették fel arra a listára, amely az emberi jogok megsértésének az igazságszolgáltatás által máig ki nem vizsgált hétszáz esetét tartalmazza.

„AHOL KÖNYVEKET ÉGETNEK, OTT VÉGÜL EMBEREKET IS FOGNAK”

Nyolcvan éve, május közepén érték el csúcspontjukat Berlinben a németországi könyvégetések, bár az akciók nem a német fővárosra koncentráldták, valamennyi egyetemi várost érintették. A közhiedelemmel ellentétben a német értelmiség nagy része részt vett a kulturális pogromokban.

Az 1933 januárjában hatalomra került és gyorsan berendezkedő nácik nyomására a német felsőoktatási intézményekben bizottságokat hoztak létre, amelyek listákat állítottak össze a károsnak minősített - liberális, kommunista, anarchista, szocialista, pacifista, vagy a német szellemet más okból „fertőző” – művekről, majd megkezdték ezek összegyűjtését.

Az állami irányítás alá vont média a lendületes és jelentős társadalmi támogatottsággal övezett kampány „központi rendezvényét”, a berlini Opernplatzon – a mai Bebelplatzon - rendezett rituális könyvégetést örökítette meg a legrészletesebben, így a Berlinben máglyára vetett három teherutónyi könyv lángjainak képe égett bele leginkább a nyugati társadalmak kulturális emlékezetébe.

Az akció azonban országos volt, s nem csak egy napig tartott. 1933. május 10-én este egyszerre 22 német egyetemi városban égették el többek között Erich Kästner, Ernest Hemingway és Stefan Zweig valamennyi fellelhető kötetét, és a következő hetekben még nagyjából 70 könyvégetést tartottak országszerte.

A nyilvános könyvégetés nem náci találmány, komoly előzményei vannak az európai történelemben. Luther Márton például 1520-ban ünnepélyesen elégette a kiátkozásáról rendelkező pápai bullát, egyházi könyvekkel egyetemben, a nácik előtt így volt modell, amelyet alkalmazva nemes cselekedetként állíthatták be a barbárságot. A letragikusabb pedig az volt, hogy a máglyák mellett sok taláros professzor, és gyakran az intézmények igazgatói is felsorakoztak. Nézőkből sem volt hiány, Berlinben például 70 ezer fős tömeg jelent meg a könyvégetésen.

Klaus Staack, a Berlini Művészeti Akadémia (AdK) elnöke a társadalmi támogatottságra hívta fel a figyelmet az AdK évfordulós rendezvényének meghívójában. „Nem az SA (a náci párt félkatonai szervezetének) bunkó hordái szedték össze a megsemmisítendő anyagot, hanem levéltárosok, könyvtárosok és nemzetiszocialista érzelmű diákok, akik tudták, hogy hol kell keresgélni a könyvespolcokon” - írta Staack.

Az AdK mellett még több száz intézményben tartottak rendezvényeket a 80. évforduló alkalmából, s emlegették Heinrich Heine sorát: „Ahol könyveket égetnek, ott végül embereket is fognak”.

MEGFOJTJA A GÁZAI ÖVEZETET AZ IZRAELI BLOKÁD

Az izraeli telepítések csökkentik a palesztinok életterét, a hét éve tartó blokád pedig az export tiltásával gátolja a térség fejlődését. A blokádot az ENSZ illetékes főbiztosa is törvénytelennek tartja, Filippo Grandi szerint pénzpazarlás, hogy Gáza valódi fejlődése helyett segélyekre költik a pénzt az elszigetelt területen, ahol az emberek egyharmada munkanélküli.

Minden fejlődés gátja a Gázai övezet számára az izraeli blokád, amely hét évvel ezelőtt tovább fokozta a térség 1990 óta tartó elszigetelését. A 2006 júniusában egy izraeli katona elfogása után elrendelt blokádot egy évvel később megszigorították, ekkor került hatalomra a Hamász radikális palesztin mozgalom. A zsidó államra komoly nemzetközi nyomás nehezedik, amióta 2010. május 31-én kommandósai megtámadtak egy Gázába tartó segélyflottillát, egy hónapra rá enyhítettek is a blokádon, feloldották az élelmiszerekre és a Palesztin Hatóság által jóváhagyott nemzetközi építési tervek megvalósításához szükséges anyagokra kirótt behozatali tilalmat. 2011 októberében ezer palesztin fogolyért cserébe egyébként szabadon engedték az izraeli katonát.

Újabb enyhülésnek örülhettek a palesztinok 2012 novemberének végén, amikor tűzszünetet kötött Izrael és a Hamász, s ezért lehetővé tették, hogy a gazdálkodók a határtól 100 méteres távolságig kiterjesszék a megművelt területeket, a halászok pedig a korábbi 3 helyett akár 6 tengeri mérföldre is kihajózhassanak a tengerre. Idén március végén azonban egy Gázából végrehajtott rakétatámadásra hivatkozva újra három tengeri mérföldre csökkentették a halászati övezetet, éppen akkor, amikor megkezdődött a szardínia halászatának évadja, a fogás akár 70 százalékát is

kitevő hal viszont 8 tengeri mérfölddel beljebb lévő vizekben él.

A Gázai övezeti import és export egyetlen tranzitállomása, az izraeli Karem Salom terminál biztonsági okokból rendszeresen zárva van, a blokádot pedig alagutakon keresztül próbálják megkerülni. 2007 óta még Izrael és Ciszjordánia irányába is exporttilalom van érvényben, márpedig ez a két terület

adja a palesztin áruk felvevő piacának 85 százalékát. Az ENSZ adatai szerint a munkaképes lakosság 34 százaléka, s a fiatalok közel fele munkanélküli, a lakosság 44 százalékának bizonytalan

az élelmiszerellátása, 80 százalék pedig segélyt kap. „Gázának igazi fejlődésre van szüksége, de a blokád miatt a segélymunkára kell összpontosítanunk, ami pénzpocsékolás” - nyilatkozta Filippo Grandi, a palesztin menekülteket segélyező ENSZ-szerv főbiztosa.

A palesztinok helyzetét ráadásul nem csak gazdasági értelemben nehezíti Izrael, hiszen a légitámadások mellett az erőszakos telepítésekkel igyekszik csökkenteni a palesztinok életterét és ezzel megélhetési lehetőségeiket is. Az újabb telepítések Izrael válasza arra, hogy az ENSZ áttételesen elismerte a Palesztin Hatóság államiságát. Az izraeli akciót több nagyhatalom is elítélte, a zsidó állam ugyanis ezzel veszélybe sodorja a sokak által támogatott kétállamos megoldást.

KUBAI ORVOSOK SEGÍTENEK

Brazília hatezer kubai orvost szeretne alkalmazni az ország rosszul ellátott kis településeiben.

Antonio Patriota brazil külügyminiszter kubai kollégájával közösen tartott sajtóértekezletén közölte, hogy a washingtoni székhelyű Pánamerikai Egészségügyi Szervezet bevonásával tárgyalások folynak kubai orvosok braziliai foglalkoztatásáról. Az utóbbi évtizedben a kubai kommunista kormány 30 ezer orvost küldött Venezuelába dolgozni. A kubai orvosokat Brazíliában az ország északkeleti részén, illetve az Amazonas erdeiben lévő kis településeken alkalmaznák, ahova brazil „orvos” nem hajlandó menni.

XIX. MUNKÁS KUPA

ORSZÁGOS KISPÁLYÁS LABDARÚGÓ TORNA

Tizedik alkalommal nőknek is!

2013. június 08. /szombat/

TÚRKEVE

Ismét Túrkeve ad otthont -- immár tizenkilencedik alkalommal -- a Munkáspárt által szervezett országos kispályás labdarúgó tornának. A csapatok regisztrálása és a kupa megnyitása a Városi Sportcsarnokban, ill. a mellette lévő kézilabdapályán lesz.

Nevezési díj csapatonként: 5000 Ft

Nevezési határidő: 2013. június 08.

A nevezési díjat az alábbi címre kérjük: Csajbók Ferenc, 5420 Túrkeve, Április 4. u. 12/B.
Érdeklődni az alábbi telefonszámokon lehet: 06-56/361-929 vagy 06-30/286-6474.

E-mail: apaatok@gmail.com

*Csajbók Ferenc
a torna szervezője*

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306 .

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető.